

Myšlenka a autor

Martin Heidegger říká ve své studii „Die Sprache“: „opravdu zdařilá báseň se vyznačuje (mimo jiné) dokonce právě tím, že je s to zapřít osobu a jméno básníka“ (in: Básnický bydlí člověk, Praha 2006, str.54 a 55). Mám za to, že s jistou tolerancí můžeme něco podobného říci také o myšlence, a zejména také o filosofické myšlence. Možná, že právě to je tím nejvlastnějším důvodem, proč nelze filosofickou myšlenku „patenovat“. Chce-li někdo druhého přesvědčit o „své“ myšlence, musí jej učinit autentickým svědkem té myšlenky, tj. nemůže mu ji ani prodat, ani dát (předat), a to prostě proto, že to v posledním smyslu není „jeho“ myšlenka, on si ji sám nevytvořil, nestvořil, ale musel svou myšlenkovou aktivitou reagovat nějak na to, když „mu“ ta myšlenka „napadla“, když k němu přišla, když jej „oslovila“ (byť ještě beze slov – „chytit“, „zachytit“ tu myšlenku do slov je teprve tím druhým úkolem poté, co byla „zaregistrována“, „zaslechnuta“). Ve filosofii (a nejspíš ani jinde) se nikdo nemůže resp. nemá, nesmí chlubit tím, že na něco přišel, ale především musí být rád a vděčen, že ten nápad, že ta myšlenka k němu přišla, že se na něho zaměřila, že ho „oslovila“.

(Písek, 111227-2.)